

Arrest

nr. 243 368 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.VANCRAEYENEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat P. VANCRAEYENEST verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet. Verzoeker houdt in het kader van zijn huidig verzoek vast aan de verklaringen afgelegd in zijn eerste verzoek. Hij verwijst immers opnieuw naar zijn medische problematiek. In het kader van dit verzoek geeft hij tevens te kennen het niet eens te zijn met de beslissing genomen door het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste verzoek. Door problemen is hij evenwel niet in beroep kunnen gaan (bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) tegen deze beslissing van het Commissariaat-generaal. Hij geeft verder te kennen dat als gevolg van deze beslissing zijn behandeling in België werd stopgezet en zijn nier nu permanent beschadigd is. Hij haalt voorts aan niet te kunnen terugkeren naar Servië waar hij drie jaar werd onderzocht zonder dat men hem een diagnose kon geven. Bovendien herhaalt hij dat Albanen in zijn land niet gesteund worden door de autoriteiten als ze iets vragen. Verder gaf hij te kennen dat de dokters in Servië zullen opmerken dat hij hier geopereerd is en zullen willen weten waarom hij besloot terug te keren en nu bij hen hulp vraagt. Verzoekster steunt zich ook op deze voorgaande motieven van verzoeker. Verzoekster haalde ook nog aan dat zij bij terugkeer geen inkomsten meer hebben daar hun tractor moest worden verkocht om drie jaar medische kosten te betalen.

Hun eerste verzoek om internationale bescherming werd door het Commissariaat-generaal kennelijk ongegrond bevonden. Zij waren er immers niet in geslaagd de door hen aangehaalde medische problemen en de door hen aangehaalde beperkingen inzake hun toegang tot de Servische gezondheidszorg in verband te brengen met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Zij dienden geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekers stellen: "Dat verzoekster preciseerde dat zij ertoe genoodzaakt werden de tractor te verkopen en dat zij geen inkomsten meer hadden om de gezondheidszorgen van verzoeker te betalen." De Raad merkt dienaangaande op dat deze feiten van louter socio-economische aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij omwille hiervan een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de mate verzoekers aanvoeren dat zij tot een sociale groep behoren, namelijk de armste sociale groep, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vraag of de door hen omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat verzoekers worden vervolgd. Verzoekers moeten immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar de informatie gevoegd aan hun verzoekschrift aangezien deze betrekking heeft op Albanië en hun verzoek om internationale bescherming onderzocht wordt ten aanzien van hun land van herkomst, met name Servië. Hoe dan ook kan een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoekers naar artikels/rapporten, niet volstaan om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat zij geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg in hun land van herkomst.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. "

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 augustus 2020, voeren verzoekende partijen aan dat zij inderdaad de Servische nationaliteit hebben, maar van Albanese afkomst zijn wat de problemen voor de behandeling die verzoeker nodig heeft alleen maar erger maakt. Verzoekende partijen wijzen erop dat geenszins werd onderzocht in welke mate Serviërs van Albanese origine effectief kunnen rekenen op adequate gezondheidszorg.

Voorgaande algemene opmerkingen van verzoekende partijen zijn evenwel geenszins van aard en ze brengen voor het overige geen concrete en valabele elementen bij die afbreuk vermogen te doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

De Raad beklemtoont dat verzoekende partijen, hetgeen zij niet betwisten, zich bij hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven steunen als degenen die zij naar aanleiding van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, met name verzoekers gezondheidsproblemen omwille waarvan zij Servië hebben verlaten. In het kader van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd aan verzoekende partijen door de commissaris-generaal internationale bescherming geweigerd en werd hun verzoek kennelijk ongegrond beschouwd. De commissaris-generaal was van oordeel dat verzoekende partijen geen substantiële redenen opgaven om hun land in hun specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen. Met betrekking tot verzoekers gezondheidsproblemen werd opgemerkt dat deze op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt, zo werd geoordeeld, dat diens medische problemen en de beweerdde beperkingen inzake de toegang tot de Servische gezondheidszorg verband houden met de criteria uit de Vluchtelingenconventie of gelijkgeschakeld kunnen worden met het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoekende partijen thans ter zitting aanvoeren dat zij inderdaad de Servische nationaliteit hebben, maar van Albanese afkomst zijn en dat dit de problemen voor de behandeling die verzoeker nodig heeft alleen maar erger maakt, en zij er voorts op wijzen dat geenszins werd onderzocht in welke mate Serviërs van Albanese origine effectief kunnen rekenen op adequate gezondheidszorg, stelt de Raad vast dat zij deze elementen, met name het feit dat hun Albanese origine hen en in het bijzonder verzoeker in hun toegang tot en het beroep kunnen doen op de gezondheidszorg in hun land van herkomst Servië zou beperken en belemmeren, reeds eerder bij hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben aangebracht. Door de commissaris-generaal werd toen in diens beslissingen “verzoek kennelijk ongegrond” -beslissingen waartegen verzoekende partijen geen beroep indienden waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd-, in dit verband het volgende vastgesteld:

“U beweerde verder dat u in Servië niet de juiste behandeling zou krijgen omdat de Serviërs die aan de macht zijn zich geen zorgen maken om de Albanezen (CGVS p. 13). Zo moest u, toen u de diagnose van kanker kreeg, erg lang wachten voor u mocht bellen om een afspraak te maken voor de operatie (CGVS p.12-13). Daarenboven werd een onderzoek dat u moest ondergaan in het ziekenhuis van

Vranjë tot vijf maal toe uitgesteld (CGVS p. 13). Ook duurde het meer dan twee jaar vooraleer u een correcte diagnose kreeg (CGVS p. 14). U kan echter niet hard maken dat het feit dat u lang moest wachten op een onderzoek of een afspraak of het feit dat niet meteen de correcte diagnose werd gesteld, het gevolg is van onwil van de Servische dokters om u te helpen ten gevolge van uw Albanese origine. Meermaals gevraagd naar concrete indicaties waarom uw etniciteit zou meespelen, kwam u immers niet verder dan te herhalen dat het zo is, dat de personen die aan de macht zijn, hebben deelgenomen aan de oorlog, en dat het u niet mogelijk gemaakt werd onderzocht te worden (CGVS p. 13). In verband met uw verklaring dat u onder tafel geld moest betalen om doorverwezen te worden en de dokters corrupt zijn (CGVS p. 12, 14-15), dient opgemerkt te worden dat ofschoon corruptie in de gezondheidszorg een laakbare praktijk is en ook de Servische gezondheidszorg treft, uit uw verklaringen nergens blijkt dat deze ingegeven zou zijn door redenen uit de Vluchtelingenconventie noch dat de situatie waarmee u in Servië geconfronteerd werd geleid zou hebben tot het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde medische documenten blijkt immers dat u wel degelijk onderzocht werd door Servische dokters, zowel in Preshevë, Vranjë, en verschillende ziekenhuizen in Belgrado (CGVS p.12, document 6 in uw administratieve dossier). Daarenboven had ook uw echtgenote in Servië toegang tot medische zorg, daar zij in Preshevë behandeld werd voor diabetes (CGVS echtgenote p. 6). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat het openbare gezondheidsstelsel in Servië basisdiensten levert voor alle burgers. Uit niets blijkt dat Albanese systematisch door het Servisch gezondheidsstelsel gediscrimineerd zouden worden: de Albanese bevolking maakt uitgebreid gebruik van de Servische gezondheidszorg en, hoewel het niet ontkend kan worden dat sommige dokters soms stereotypisch denken over Albanese, hebben deze stereotypen geen enkele invloed op de verstrekte medische zorgen. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat veel (Kosovaarse) Albanese voor medische verzorging naar Belgrado en Vranjë gaan. Bijgevolg blijkt uit niets dat u op medisch vlak ongelijk of onrechtvaardig zou worden behandeld in Servië." (eigen onderlijning)

De Raad benadrukt dat verzoekende partijen onderhavig beroep niet kunnen aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden. Het door verzoekende partijen ter terechtzitting opgeworpen vraagstuk in welke mate Serviërs van Albanese origine effectief kunnen rekenen op adequate gezondheidszorg, maakte aldus reeds deel uit, van het onderzoek in het kader van (de beoordeling van) hun vorig verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partijen brengen in het kader van huidig volgend verzoek evenwel geen elementen of (andersluidende) informatie bij die op hetgeen toen werd vastgesteld en geoordeeld een ander licht kunnen doen schijnen.

Het in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is hoe dan ook geenszins van aard om de concrete vaststellingen en beoordelingen van het Commissariaat-generaal in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht te plaatsen.

In navolging van de commissaris-generaal wordt vastgesteld dat verzoekende partijen in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, nu zij louter vasthouden aan hetgeen zij eerder al in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet. reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS